

ת"פ 16467/12/15 - מדינת ישראל נגד לירון שמעוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16467-12-15 מדינת ישראל נ' שמעוני
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

המאשימה

נגד

לירון שמעוני

ע"י ב"כ עו"ד ענבר פלש - שם טוב

הנאשמת

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשמת.

רקע

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), ותקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א' (א) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 11.10.2015 בסניף קופת חולים כללית ברמת גן, ביקשה הנאשמת מהאחות מריה תמרוב (להלן: "האחות מריה") שתחבוש את רגלה של בתה. האחות מריה ביקשה מהנאשמת להמתין, והציעה לה לחבוש את רגל בתה בעצמה תוך שהגישה לה פיסת בד לחבישה (להלן: "גזה") ופלסטר. הגזה נפלה על הרצפה, הנאשמת הרימה אותה וזרקה בפניה של האחות מריה תוך שאמרה לה: "**תחבשי בזה את הילדים שלך**". בנוסף, צעקה הנאשמת על האחות מריה שתעשה כל שביכולתה על מנת שלא תעבוד במקום וכן העליבה אותה במילים: "**כלבה, זבל, בן אדם לא אנושי**". בהמשך, בעת שרופאה חבשה את רגלה של בתה, איימה הנאשמת על האחות מריה בכך שהרימה כיסא בכוונה לזרוק אותו לעברה. בסמוך לכך הזיזה האחות מריה את עגלת בתה של הנאשמת (להלן: "העגלה"), על מנת לאפשר למטופלים להיכנס למקום, והנאשמת בתגובה אחזה את ידיה ודחפה אותה בכוח לאחור.

2. הנאשמת כפרה במיוחס לה אך לא הכחישה את המפגש במקום ואת הטיפול בבתה. בנסיבות אלה נשמעו הוכחות.

במהלך פרשת התביעה העידו האחות מריה, האחות סופיה פריב (להלן: "האחות סופיה"), ד"ר טטיאנה קומיסרצ'יק (להלן: "ד"ר טטיאנה"), אורלי רוזנבלט (להלן: "אורלי"), וכן הגושה הודעתה של הנאשמת במשטרה.

במהלך פרשת ההגנה העידה הנאשמת בעצמה וכן הגושו מסמכים רפואיים לגביה.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה טענה כי הנאשמת אישרה חלק מהאמירות המיוחסות לה, אך לא את אלה המהוות העלבה. עדי התביעה אשר נכחו במקום בעת האירוע, העידו על הלך רוחה של הנאשמת באופן המחזק את גרסתה של האחות מריה. על אף שהעדויות העידו לגבי קללות בלא שזכרו לפרט את תוכנן, טענה המאשימה כי יש לראות בעדויות אלה חיזוק לגרסת האחות מריה ביחס להעלבתה. לפיכך, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשמת, לכל הפחות, בדחיפת עגלה לעבר האחות מריה ובאמירה "כלבה" כלפיה.

4. ב"כ הנאשמת טענה כי המילה "כלבה", גם אם נאמרה לעבר האחות מריה, אינה עולה בגדר העלבה, ובנוסף - אחות קופת החולים מריה אינה עונה על הגדרת "עובד ציבור". לגבי עבירת התקיפה, טענה ב"כ הנאשמת כי הנפת כיסא אינה מהווה תקיפה, בוודאי כאשר האחות מריה לא העידה ביחס לכוונת הנאשמת, ולגבי הזזת העגלה - לא העידה האחות מריה כי הנאשמת דחפה אותה לכיוונה. באופן דומה, הפנתה ב"כ הנאשמת לסוגיית השלכת הגזה אשר כלל לא פגעה באחות מריה. לפיכך, עתרה לזיכוי הנאשמת.

דין והכרעה

5. כפי שעתר ב"כ המאשימה בסיכומיו, להרשעת הנאשמת בדחיפת העגלה לעבר האחות מריה ובאמירת המילה "כלבה" בלבד, עדויות התביעה אכן הותירו חלל משמעותי ביחס לעובדות שונות שפורטו בכתב האישום, ובנוגע לעובדות אחרות - התגבש למעלה מספק סביר לגבי יסודות העבירות המיוחסות לנאשמת.

בחינת סוגיית העלבת עובד ציבור, בטרם התייחסות לשאלה המשפטית האם תפקיד של אחות בקופת חולים חוסה תחת הגדרת "עובד ציבור", מעלה קשיים לגבי האמירות המיוחסות לנאשמת. האחות מריה העידה כי הנאשמת קיללה אותה אך פירטה את המילה "כלבה" בלבד (עמ' 6 ש- 16 לפרוט'), זאת במהלך האירוע. האחות סופיה עבדה בעת האירוע עם האחות מריה, כאשר בהתאם לתיאור הדברים על ידי האחות מריה, לא עלה בידה לסייע לנאשמת בשל עבודתה בבדיקות דם בשעה הנדונה באותו החדר בו עבדה האחות סופיה באותו נושא. כך העידה אף האחות סופיה: **"אנחנו בשיתוף פעולה**

באותו החדר, היא לקחה דם ממישהו אחר (עמ' 22 ש- 15 לפרוט'). מדובר ב"חדר בתוך חדר" (עמ' 22 ש- 26 לפרוט'). האחות סופיה העידה על דברים שנאמרו על ידי האחות מריה ועל ידי הנאשמת, דברים שנאמרו בנוכחותה: כך, העידה על בקשת הנאשמת לחבוש את בתה ותגובת האחות מריה שאינן יכולות לטפל בכך באותו זמן; כך, העידה על התפרצותה של הנאשמת לעבר האחות מריה בבקשה לבצע חבישה, מסירת התחבושת על ידי האחות מריה, נפילת התחבושת על הרצפה וזריקתה על האחות מריה; וכך העידה על צעקות והרמת כיסא על ידי הנאשמת (עמ' 22 ש- 13-27 לפרוט'). האחות סופיה העידה על צעקות וקללות מצד הנאשמת (עמ' 21 ש- 11 לפרוט'), אך לא פירטה בעדותה כל מילה המהווה קללה או העלבה, ולא העידה על אמירת המילה "כלבה" על ידי הנאשמת. שתי עדות תביעה נוספות אשר נכחו בשלבים שונים של האירוע, לא העידו אף הן על אמירת המילה "כלבה" על ידי הנאשמת. ד"ר טטיאנה העידה שהנאשמת **"קיללה את המשפחה של מריה"** (עמ' 15 ש- 6 לפרוט'), אך לא זכרה את המילים שאמרה הנאשמת, ובאופן דומה העידה אורלי שהנאשמת **"קיללה ואמרה 'אני אדאג שאת לא תעבדי פה'..."** (עמ' 18 ש- 14 לפרוט'), בלא לפרט מהי אותה קללה.

כפי שיפורט בהמשך, קיים קושי בקביעת מהימנותה של האחות מריה, זאת לאור אופי האירוע, אי דיוקים בעדותה, גרסה מתפתחת וכן דברים העולים מעדויות עדות התביעה הנוספות. לפיכך, כאשר מדובר בעדותה בלבד לגבי אמירת המילה "כלבה", לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר, כי הנאשמת אכן אמרה זאת.

למעלה מהצורך, אף אם הייתה מתקבלת הטענה לפיה הנאשמת אמרה לאחות מריה "כלבה", הרי אין במילה זו לפגוע ביכולת עובד הציבור למלא את תפקידו ואינה פוגעת ביכולתו לתפקד, כפי שציננה כבוד הנשיאה נאור:

"בשונה מהרושם שעלולה ליצור כותרת העבירה והשימוש במילה 'המעליב', העבירה לא נועדה להגן על רגשותיו של עובד הציבור או על רגשות הציבור. תכליתה להגן על עובד הציבור מפני עלבונות, אך זאת כאמצעי להבטחת יכולתו למלא את תפקידו, בהיותו חוליה בשרשרת השירות הציבורי. אכן, בצד הפגיעה ביכולת עובד הציבור לתפקד בשל עלבון שהוטח בו עלולים גם להיפגע רגשותיו, אך לא בכך נעוץ האיסור הפלילי"

(רע"פ 5991/13 אליצור סגל נ' מדינת ישראל, פסקה 19 בפסק דינה של כבוד הנשיאה נאור (2.11.17)).

בחינת המילה "כלבה" במבחן הכפול שנקבע בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (11.7.2011), בהקשר אמירתה בלהט נסיבות המקרה הנדון, מעלה כי אינה עומדת ברף הפלילי הנדרש: אמירה זו אינה עולה בגדר "מעשים קיצוניים של פגיעה קשה בליבת כבודו של עובד הציבור", וכן מבחינה הסתברותית לא קיימת ודאות קרובה לכך שמעשה ההעלבה יוביל לפגיעה קשה בתפקוד השירות הציבורי, כפי שהאחות מריה אף העידה שהמשיכה בעבודתה (ראו והשוו לאמירת דברים בלהט האירוע, רע"פ 229/12 **צבי כהן נ' מדינת ישראל**, פסק דינו של כבוד השופט' השופט ג'ובראן, (16.10.2012), להלן: "ענין צבי כהן").

ב"כ הנאשם טענה, כי האחות מריה אינה עונה על הגדרת "עובד ציבור", והפנתה לעניין זה לת"פ 31699-08-14. מדובר בהחלטה מנומקת השוללת את הכללת תפקיד אחות בקופת חולים במסגרת הגדרת "עובד ציבור" בהתאם להגדרות חוק העונשין. יחד עם זאת, נוכח העובדה שעצם אמירת המילה "כלבה" לא הוכחה ברף הראייתי הנדרש, וכן הפניית מילה זו, ככל שהיה בידי המאשימה להוכיח, בהקשר לנסיבות המקרה, אינה עולה בגדר עבירה פלילית - איני רואה לנכון לקבוע האם מסקנה זו מקובלת עלי (ראו את גישתה המרחיבה של כב' השופטת ברק-ארז במסגרת ע"פ 7639/13 מחמוד אמארה נ' מדינת ישראל (2.4.2014) וכן בעניין צבי כהן).

6. המאשימה בסיכומיה טענה, כי יש להרשיע את הנאשמת בדחיפת העגלה לעבר האחות מריה. עיון בעדויות השונות מעלה כי האירוע התרחש בחדר טיפולים. האחות מריה העידה כי **"בשלב שכבר הילדה טופלה על ידי הרופאה היו המון המון אנשים מחוץ לחדר, ניסיתי להזיז מעט את העגלה של הבת שלה, הבת הייתה בתוך העגלה... ואז היא הדפה את העגלה כלפיי ואמרה אל תיגע בעגלה"** (עמ' 6 ש- 20-24 לפרוט'). בהמשך, אישרה האחות מריה שהנאשמת צעקה לעברה בשלב זה שלא תיגע בילדה (עמ' 13 ש- 16-17 לפרוט'). ניתן להסיק מצרופ דברים אלה, כי בזמן התרחשות זו ד"ר טטיאנה נכחה במקום. ד"ר טטיאנה לא העידה דבר לגבי הדיפת העגלה לעבר האחות מריה, על אף שלא היססה להעיד לגבי נסיבות המקרה, לרבות ציון שהנאשמת קיללה את משפחתה של האחות מריה, זאת בלא פירוט המילים בהן השתמשה. אורלי העידה לגבי אותו שלב באירוע שהתרחש לאחר שלדבריה **"האחות הזיזה את העגלה בצורה עדינה, לא בצורה פראית... ומפה כתוב שהיא באה להרים עליה את היד... ואז האחות תפסה אותה ביד או הדפה אותה ככה"** (עמ' 17 ש- 24-27 לפרוט'). בהמשך עדותה, אישרה אורלי לגבי הרמת היד ש"**אולי היא הרימה את היד כדי להזיז את העגלה או אני לא יודעת מה"** (עמ' 20 ש- 2 לפרוט'). יצוין כי האחות מריה לא ציינה שאחזה בידה של הנאשמת או שהדפה אותה, וכן כלל לא טענה שהנאשמת הרימה את היד לעברה, כך שדבריה האחרונים של אורלי משתלבים עם עדותה של האחות מריה לגבי הזזת העגלה על ידי הנאשמת. עדותה של אורלי עולה בקנה אחד אף עם גרסתה של הנאשמת לפיה לאחר שהאחות מריה דחפה את העגלה ולדבריה הנאשמת דחפה אף את רגלה של בתה, האחות מריה אף **"באה והעיפה אותי, הזיזה אותי"** (עמ' 28 ש- 5 לפרוט').

בנוסף עדויות אלה, האחות סופיה, אשר העידה על חלקים שונים במהלך האירוע ונכחה במקום בשלב הטיפול על ידי ד"ר טטיאנה (עמ' 21 ש- 4-6 לפרוט'), לא העידה דבר לגבי הדיפת העגלה לעברה של האחות מריה. בנוסף לכך ששלוש עדות תביעה אשר נכחו במקום בעת המקרה הנטען, לא הבחינו בהדיפת העגלה לכיוונה של האחות מריה, הרי עדותה של אורלי לגבי הדיפת הנאשמת על ידי האחות מריה, אשר נמנעה מלציין כל מגע מצדה כלפי הנאשמת, מוסיפה על הקושי במתן אמון בכך שהנאשמת דחפה את העגלה לכיוונה. נתון זה אף אינו עומד במבחן השכל הישר, זאת לאור העובדה שבתה של הנאשמת טופלה בשלב זה על ידי הרופאה, בעודה יושבת בעגלה, וקשה להעריך כי הנאשמת תדחוף את העגלה ואת בתה, בנסיבות אלה, אל עבר האחות מריה.

הספקות המשמעותיים המתעוררים לגבי גרסת האחות מריה ביחס לדחיפת העגלה לעברה, מעוררים ספק לגבי מהימנות כל עדותה (ראו עוד בסעיף 8, את המשקל שיש לתת לנסיבות מסירת התלונה).

למעלה מהצורך, יצוין כי אף אם היה עולה בידי המאשימה להוכיח את הזזת העגלה על ידי הנאשמת, הרי שבנסיבות התרחשות האירוע ותנאי המקום, לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר שהזזת העגלה לכיוונה של האחות מריה הייתה בכוונה לתקוף באמצעות עגלה זו.

7. עובדות נוספות שצוינו בכתב האישום ולא נמצאו להן תימוכין בראיות, באופן בו אף המאשימה לא פירטה בסיכומיה בקשה להרשעת הנאשמת לגביהן, הן זריקת הגזה בפניה של האחות מריה, איומים בדרך של הרמת כיסא בכוונה לזרוקו לעברה וכן תפיסת ידיה של האחות מריה ודחיפתה לאחור בכוח.

לגבי זריקת פד הגזה - האחות מריה בעצמה העידה כי פד הגזה נפל לרצפה בעת שניסתה למסור אותו לנאשמת: **"היא הרימה את זה, זרקה את זה לכיוון שלי, משהו כזה, אני לא זוכרת בוודאות ואמרה לי 'תחבשי את הילדים שלך בזה'"** (עמ' 5 ש- 22-23 לפרוט'). אף בהמשך, חזרה האחות מריה על כך שפד הגזה נזרק לכיוונה (עמ' 6 ש- 30 לפרוט'). האחות מריה ציינה באופן מפורש בעת חקירתה הנגדית, שפד הגזה לא פגע בה (עמ' 11 ש- 20-21 לפרוט'), ובמענה לשאלה האם ייתכן שפד הגזה פשוט נפל מידה של הנאשמת, ענתה ש**"בפעם השנייה שהפד נפל זה נזרק לכיוון שלי, בין אם זה.... לא יודעת"** (עמ' 11 ש- 32-33 לפרוט'), ההדגשה אינה במקור), זאת לאחר שתחילה הסבירה שפד הגזה נפל בקרבתה כאשר היה מרחק בינה לבין הנאשמת. כך, אף בהמשך, התייחסה האחות מריה לדברים באופן הבא: **"ש. את לא יכולה לדעת אם היא עצמה נפל לה הפד גזה והיא לא התכוונה לזרוק?"**

ת. אני לא יודעת ולא זוכרת במדויק להגיד את הפרטים..." (עמ' 12 ש- 2-3 לפרוט').

בהתבסס על גרסה זו של האחות מריה, לא ניתן לגבש את יסודות עבירת התקיפה המיוחסת לנאשמת, ואף לא את עבירת ניסיון התקיפה באמצעות זריקת פד הגזה. הנאשמת בעצמה העידה לגבי חלק זה של האירוע, כי פד הגזה נפל בעת שביקשה להחזירו אל האחות מריה.

לגבי איומים על האחות מריה בדרך של הרמת כיסא - האחות מריה העידה כי הנאשמת **"לקחה כיסא וניסתה להעיף אותו עליי ובאיזה שלב היא התחרטה והניחה אותו"** (עמ' 6 ש- 19-20 לפרוט'). בהמשך, ציינה שהנאשמת הורידה את הכיסא מיוזמתה שלה (עמ' 7 ש- 18-19 לפרוט') וכן במהלך כל עדותה לא נאמר דבר לגבי אמירה כלשהי מצד הנאשמת בעת הרמת הכיסא. בהתחשב בנסיבות המקרה, כפי שפורט עד כה, וכן אופי המקום הצפוף, יש להעריך כי ניסיון זריקת כיסא לעברה של האחות מריה הוא אירוע בו היו מבחינות הנוכחות במקום. יחד עם זאת, ד"ר טטיאנה אשר הייתה בתוך החדר בעת הרמת הכיסא (ראו עדותה של האחות מריה בעמ' 12 ש- 29-32 לפרוט'), העידה שלא ראתה אירוע שכזה (עמ' 15 ש- 14-15 לפרוט'). באופן דומה, אורלי לא ציינה דבר לגבי הרמת כיסא לעברה של האחות מריה. לעומתן, האחות סופיה הבחינה בהרמת כיסא על ידי הנאשמת, אולם עדותה תומכת בכך שלא ניתן לקבוע כי אותה הרמת כיסא הייתה לעברה של האחות מריה ומתוך כוונה לאיים או לפגוע, אירוע חריג שוודאי היה נקלט אף בחושיהן של ד"ר טטיאנה ואורלי. האחות סופיה העידה כי הנאשמת הרימה כיסא והורידה אותו במקום, זאת כאשר האחות מריה מולה (עמ' 21 ש- 8,14 לפרוט'), אך בהמשך טענה ביחס להרמת הכיסא ש**"אני לא זוכרת איך זה היה באמת שלא זוכרת"**

(עמ' 23 ש- 9 לפרוט').

בנסיבות כוללות אלה, וכן אופי המקום בו נכחו אנשים רבים, לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר שהנאשמת לא הרימה כיסא במקום על מנת להזיזו, זאת בשונה מהנפתו לכיוונה של האחות מריה על מנת לאיים עליה. יצוין כי הנאשמת בעצמה, אשר שללה בחקירתה הראשית כי הרימה כיסא (עמ' 28 ש- 5-6 לפרוט'), כלל לא נשאלה ביחס לחלק זה באירוע בעת חקירה הנגדית. ביחס לתפיסת ידיה של האחות מריה ודחיפתה לאחור בכוח - לא הוצגה כל ראיה לגבי חלק זה המתואר בעובדות כתב האישום. כפי שפורט לעיל, הוצגו ראיות התומכות בכך שהאחות מריה היא שאחזה בידיה של הנאשמת והדפה אותה, על אף שנמנעה מלציין זאת.

8. נסיבות מסירת התלונה על ידי האחות מריה, מעלה אף היא תהייה המוסיפה על הקושי במתן אמון בגרסתה. התלונה הוגשה למעלה מעשרה ימים לאחר המקרה, זאת כאשר הנאשמת בעצמה הזעיקה משטרה אל קופת החולים בטענה שהאחות מריה מסרבת לטפל בה. לא מצאתי כל הסבר מניח את הדעת לשיהוי המשמעותי במסירת התלונה, ובוודאי כשזו נמסרה בתגובה לתלונתה של הנאשמת לגבי כך שהאחות מריה סירבה לטפל בה. גם אם היה ברצונה להסביר בפני השוטר שהגיע אל המקום, את מקור סירובה לטפל בנאשמת, הרי שלא ברור מדוע טרחה לגשת לתחנת המשטרה ולהגיש תלונה, זאת בתגובה להזעקת משטרה על ידי הנאשמת (ראו לעניין זה עמ' 7-9 לפרוט').

לנוכח כל האמור לעיל, החוסר הראייתי המשמעותי ביחס לעובדות רבות המיוחסות לנאשמת, הקושי בגיבוש גרסה מסוימת לגבי עובדות אחרות וכן התהיות שעלו ביחס לעדות האחות מריה, אני מוצא כי קיים למעלה מספק סביר לגבי כל המיוחס לנאשמת, ולפיכך מורה על זיכוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ח, 11 אפריל 2018, במעמד הצדדים